

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. S. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/SO, PSČ 140 21, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2013, č. j. MV-5886-6/SO-2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 1. 10. 2013, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 8. 2013, č. j. MV-5886-6/SO-2013, kterým žalovaný zamítavě rozhodnul ve věci odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2012, č. j. OAM-864-26/ZR-2012, jímž byl žalobkyni správním orgánem I. stupně s odkazem na ust. § 87f odst. 1 ve spojení s ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukončen přechodný pobyt na území rodinného příslušníka občana Evropské unie s odůvodněním, že zde existuje důvodné

podezření na obcházení zákona o pobytu cizinců účelově prohlášeným souhlasem s určením otcovství pana J. G., nar. „X“, k nezletilé dceři žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dle jejího názoru je napadené rozhodnutí v hrubém rozporu s ust. § 2 odst. 1, § 3, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a dále v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že se žalovaný ztotožnil se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně. Žalovaný sice vyhodnotil námitku žalobkyně spočívající v nezákonnosti úvah prvoinstančního orgánu o vině pana J. G., jako oprávněnou, neboť správní orgán I. stupně nebyl k závěrům o jeho vině oprávněn, přesto však v napadeném rozhodnutí nevyvodil z tohoto porušení žádné důsledky, ani neuvedl, z jakého důvodu neměla důvodnost této námítky vliv na jeho konečné rozhodnutí. Tímto postupem však založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Přitom je zcela nepochybné, že usnesení vydané v trestní věci bylo pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně podkladem, na jehož základě v případě žalobkyně rozhodnul o zrušení jejího povolení k přechodnému pobytu.

Za další pochybení ze strany žalovaného je dle žalobkyně možné považovat skutečnost, že jako podklad pro vydání prvoinstančního rozhodnutí byl užit úřední záznam o podání vysvětlení, jenž byl pořízen v trestním řízení vedeném proti panu J. G. pro podezření ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území ve smyslu ust. § 171d odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), které bylo následně skončeno usnesením o odložení věci. Úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz. Ovšem i kdyby uvedený předpoklad neplatil, bylo by nutné, aby takový důkazní prostředek byl jako důkaz proveden ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu. Není proto možné užit jako závazný a ve správním řízení použitelný závěr číslo 72 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 15. 12. 2008, na který žalovaný v rozhodnutí odkazoval.

Žalobkyně se rovněž neztotožňuje se závěrem žalovaného, že není třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahů do soukromého či rodinného života rodinného příslušníka žalobkyně, kdy tato povinnost vyplývá mimo jiné z ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení jsou správní orgány povinny postupovat v souladu s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána, tedy mimo jiné i s Úmluvou o právech dítěte. Z ní však vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování vycházet ze zájmů nezletilého, což však ani žalovaný, ani správní orgán I. stupně ve vztahu k žalobkyni a její dceři neučinily. Stejně tak se správní orgány nezabývaly ani aktuálním vztahem mezi dcerou žalobkyně a jejím otcem, čímž porušily ust. § 3 správního řádu. Nadto nelze postihovat cizince za obcházení zákona o pobytu cizinců pro účelové určení otcovství za situace, kdy se jedná, jak tvrdí žalobkyně, o otcovství biologické. Konečně žalobkyně poukazuje taktéž na to, že pokud správní orgány v rámci svého posouzení poukazovaly na předchozí porušení právních předpisů ze strany žalobkyně, z něhož dovodily narušení veřejného pořádku, je třeba takovou argumentaci považovat za nadbytečnou. Jestliže totiž v jednání žalobkyně narušení veřejného pořádku spatřovaly, mohly v tomto směru rozšířit důvody vedeného řízení, případně na základě těchto skutečností rozhodnout, což ale neučinily.

S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitkám žalobkyně uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že přestože v odvolacím řízení uznal postup správního orgánu I. stupně za chybný, nepovažoval zjištěnou vadu za tak závažnou, jež by měla vliv na zákonnost či správnost předmětného rozhodnutí. Závěr žalovaného vyjádřený v přezkoumávaném rozhodnutí je tak mimo jiné výsledkem zohlednění všech odvolacích námitek žalobkyně, neboť v daném případě byly zcela jednoznačně prokázány podmínky pro ukončení jejího pobytového oprávnění. Co se týče žalobkyní kritizovaného odkazu na závěr ze zasedání poradního sboru ministra vnitra, zde žalovaný uvádí, že jím toliko podpořil svoji argumentaci, nepřisuzoval mu však závaznou povahu.

K námitce neposouzení vztahu dcery žalobkyně s jejím otcem žalovaný upozornil na skutečnost, že v rámci odvolacího řízení je posuzován skutkový stav odpovídající době, v němž bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nemohl proto přihlížet ke skutečnostem, jež nastaly po vydání prvoinstančního rozhodnutí, neboť tím by došlo k zásahu do právní jistoty účastníků. K otázce možnosti použití úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazu pak žalovaný odkázal na své stanovisko vyjádřené v napadeném rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného tudíž žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 29. 2. 2016 právní zástupce žalobkyně setrval na žalobních námitkách. Zdůraznil přitom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí nemohou obstát, neboť jsou nepřezkoumatelná pro nedostatečnou odůvodnění. Dále jsou obě rozhodnutí vzájemně rozporuplná, a to pokud se jedná o úvahy ohledně vinny pana J. G. z trestně právního hlediska. V neposlední řadě pak rozhodnutí nepřiměřeně zasahují do soukromého života žalobkyně a její dcery, přičemž správní orgán I. stupně pochybil i tím, že se touto nepřiměřeností vůbec nezabýval, a rovněž i žalovaný pochybil, když tento postup aproboval. Rozhodnutími tak došlo do zásahu práv žalobkyně a jejího dítěte. Dále podotkl, že v řízení nebylo postaveno najisto, že by ze strany žalobkyně došlo k obcházení zákona k účelovým uznáním otcovství, a to J. G. Dcera žalobkyně nyní navštěvuje třetí třídu ZŠ, kde má výborný prospěch a celkově se snaží. K tomu doplňuje, že dcera byla rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. 14 Nc 1080/2013, svěřena do výchovy a výživy matky. Vedle toho žalobkyně v České republice normálně spokojeně žije a podniká, přičemž zde dokonce vlastní i nemovitost, a proto je zjevné, že žalované rozhodnutí je ve vztahu k žalobkyni zjevně nepřiměřené.

Žalovaný se z ústního jednání před soudem písemně omluvil s tím, že výslovně souhlasil, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez

návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jíž se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí dle názoru žalobkyně dopustit tím, že přestože dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně pochybil, když ve svých úvahách presumoval vinu otce dcery žalobkyně J. G. ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území, ačkoliv jeho trestní stíhání bylo odloženo, nemělo toto pochybení na konečné rozhodnutí žalovaného vliv.

S tímto názorem žalobkyně nelze souhlasit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že vyjma shora uvedeného vyslovení viny pana J. G. se žalovaný s ostatními argumenty, jež prvostupňový orgán vedly k vyslovení stanoviska o obcházení zákona ze strany žalobkyně v důsledku účelově prohlášeného otcovství, ztotožnil. Zároveň i dospěl ke stejnému závěru, že je zcela namístě ukončit její pobyt. Je sice pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, proč úvaha správního orgánu I. stupně neměla i přes svou nesprávnost na potvrzení prvoinstančního rozhodnutí vliv. Z kontextu odůvodnění lze nicméně dovodit, že uvedené pochybení nebylo dle jeho názoru natolik zásadní vadou, aby jí ve svých úvahách přiřítal zvláštní důležitost, neboť obcházení zákona prvoinstanční orgán dovodil i z jiných, mnohem relevantnějších, skutečností. Soud proto neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným a námitku žalobkyně odmítl jako nedůvodnou.

Soud se dále věnoval namítanému užití úředního záznamu o podání vysvětlení pana J. G. v rámci trestního řízení jako důkazního prostředku ve správním řízení, a současně jeho neprovedení jako důkazu ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu.

Podle ust. § 158 odst. 3 písm. a) zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), platí, že k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, opatřuje policejní orgán potřebné podklady a nezbytná vysvětlení a zajišťuje stopy trestného činu. V rámci toho je oprávněn, kromě úkonů uvedených v této hlavě, zejména vyžadovat vysvětlení od fyzických a právnických osob a správních orgánů. Dle odstavce 6 uvedeného ustanovení se o obsahu vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, sepíše úřední záznam.

Podle ust. § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Z citované právní úpravy vyplývá, a v tomto lze dát žalobkyni za pravdu, že záznamu o podání vysvětlení nelze ve správním řízení užít jako důkazu. Správní řád sice tento zákaz vyslovený v ust. § 137 odst. 4 vztahuje k záznamu pořízenému správními orgány, analogicky lze však dovodit, že se bude jednat i o vysvětlení sepsané dle jiných zákonů, např. v daném případě trestního řádu. Zvláště pak za situace, kdy i trestní řád užití tohoto záznamu pro účely

dokazování umožňuje jen výjimečně. Ke shodnému závěru v napadeném rozhodnutí dospěl také žalovaný, když uvedl, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud úřední záznamy o podání vysvětlení žalobkyně a pana J. G. pořízené v rámci trestního řízení jako důkaz neprovedl. Zároveň správně dovodil, byť nepřímým odkazem na pro účastníky nikoliv závazný závěr č. 72 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra (tento postup nicméně nesnižuje relevanci těchto závěrů), že ačkoliv nejsou úřední záznamy o podání vysvětlení důkazními prostředky, mohou nadále sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 1 správního řádu.

Obdobně se k této problematice vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54 (dostupném též na www.nssoud.cz), s jehož závěry se Krajský soud v Ústí nad Labem ztotožnil. Nejvyšší správní soud uvedl, že:

Zákaz užití záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku nevyklučuje jeho užití ve správním řízení jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí, neboť co může být podkladem pro rozhodnutí, stanoví § 50 odst. 1 správního řádu demonstrativním výčtem tak, že jimi mohou být návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Podkladem pro rozhodnutí tak může být prakticky cokoliv, co může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem.

Lze přisvědčit stěžovateli, že pokud by skutkový stav správní orgán zjistil pouze na základě úředních záznamů vyhotovených správním orgánem a dále nijak neverifikovaných mimo sféru dispozice správního orgánu, např. listinou vyhotovenou třetí osobou, výsledkem svědka, výpovědi účastníka apod. [...], pak by takto zjištěný skutkový stav neměl oporu v dokazování a jednalo by se o chybu v objektivní stránce utváření podkladu pro rozhodnutí a rozhodnutí by bylo nezákonné.

V tomto případě však žalovaný i správní orgán I. stupně skutkový stav zjistily ze souhrnu podkladů pro rozhodnutí, které jsou ve vzájemném souladu a logické spojitosti [...]. Žalovaný a správní orgán I. stupně tak postupovaly při zjišťování skutkového stavu v souladu se zákonem, konkrétně s citovaným ust. § 3, § 50 odst. 4 a § 50 odst. 1 správního řádu, nedopustily se vytýkaného porušení ust. § 137 odst. 4 správního řádu, neboť úřední záznam o podání vysvětlení nehodnotily jako důkazy, ale zabývaly se jím při hodnocení ostatních skutkových zjištění, která učinily jak z listinných důkazů, tak dalších podkladů pro rozhodnutí.“

Shora uvedený postup správních orgánů lze dovodit i v přezkoumávaném řízení. Jak vyplývá z předloženého správního spisu, skutkový stav, jenž odůvodnil výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu o ukončení přechodného pobytu žalobkyně s ohledem na důvodné podezření na obcházení zákona o pobytu cizinců účelově prohlášeným souhlasem s určením otcovství, byl věrohodně zjištěn z jiných provedených důkazů (příkladmo ze zápisů matriky, rodného listu dcery žalobkyně, protokolů o svědeckých výpovědích žalobkyně a pana J. G. aj.). Zmiňované úřední záznamy o podání vysvětlení nebyly (a v souladu s ust. § 137 odst. 4 správního řádu ani nemohly být) provedeny jako důkazy dle ust. § 53 odst. 6 správního řádu, nýbrž shodně s tím, jak žalovaný rovněž uvedl v napadeném rozhodnutí, sloužily toliko jako nezávazný podklad pro vydání rozhodnutí dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu, jehož závěry byly podpořeny jinými důkazními prostředky. S tímto závěrem lze zcela souhlasit, žalovaný

ani správní orgán I. stupně tudíž ve svém postupu nepochybily a soud proto vyhodnotil i tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

K námitce, že správní orgán I. stupně nezkoumal přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahů do soukromého či rodinného života dcery žalobkyně soud uvádí následující.

Podle ust. § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.

Podle ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo žádost vydání povolení k přechodnému pobytu dále zamítne, jestliže žadatel:

- a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území,
- b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
- c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,
- d) se bez vážného důvodu nedostaví k výslechu (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Podle ust. § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že k důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

V přezkoumávaném případě je nutno především upozornit na skutečnost, že shora citované znění ustanovení § 87e a § 87f reflektuje stav, v jakém se zákon o pobytu cizinců nacházel ke dni napadeného rozhodnutí. Je proto pravdou, že dle jeho aktuálního ustanovení § 87f platí, že rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie ukončí Ministerstvo pobyt na území České republiky z důvodu obcházení zákona toliko za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podmínku zkoumání přiměřenosti však zákon ve znění účinném ke dni rozhodnutí správních orgánů stanovil toliko pro případ zrušení povolení k přechodnému pobytu z důvodu ohrožování veřejného zdraví, nikoliv v případech jiných, včetně zde posuzovaného obcházení zákona.

Nebylo proto povinností prvoinstančního orgánu, aby přiměřenost svého rozhodnutí přezkoumával s ohledem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i např. Městský soud v Praze ve skutkově obdobném rozsudku ze dne 16. 10. 2013, sp. zn. 7 A 67/2010 (dostupném též na www.nssoud.cz), jež se sice týkalo povolení, nikoliv zrušení přechodného pobytu, avšak z něj vyplývající úvahy jsou obecně aplikovatelné: „Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, plyne, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a)

citovaného zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Nejde tedy o kritérium, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé přihlížet vždy.“ Totéž konstatoval rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích, jenž v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2015, č. j. 10 A 157/2014-45 54 (dostupném též na www.nssoud.cz), dovedil, že: „Zcela nedůvodná je námitka žalobce, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt na území České republiky je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Tato výhrada je nedůvodná jednak proto, že žalobce v řízení existenci skutečných rodinných a soukromých vazeb neprokázal a dále též proto, že přiměřenost negativního rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žadatele není v řízení o žádosti o přechodný pobyt kritériem, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé vždy přihlížet. Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, což však není případ žalobce.“

Pokud žalobkyně odkazovala na Úmluvu o právech dítěte, soud uvádí, že má pravdu, jestliže uvádí, že správní orgány musí při svých rozhodnutích vycházet ze zájmů nezletilého, na druhou stranu ale Úmluva žalobkyni nezakládá žádná práva, na kterých by mohla být napadeným rozhodnutím zkrácena. Právo dcery žalobkyně na zachování rodinných svazků či jeho realizace není podmíněna existencí přechodného pobytu žalobkyně. Negativní rozhodnutí o zrušení jejího povolení k přechodnému pobytu tak žalobkyni nebrání v plnění rodičovských povinností, neboť ve vztahu k nezletilé může svou vyživovací povinnost plnit i ze své vlasti. V této souvislosti soud navíc připomíná, že dcera žalobkyně má v důsledku souhlasného prohlášení otcovství (byť dle rozhodnutí správních orgánů účelově učiněného) rovněž otce, jenž je občanem České republiky, a který tak o ni může osobně pečovat, aniž by jí hrozil případný návrat s žalobkyní do původní vlasti. S ohledem na článek 10 Úmluvy o právech dítěte je pak nutné upozornit i na skutečnost že dítě má právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči, pokud pobývají v různých státech – tedy v daném případě jak s žalobkyní, tak s panem J. G. V důsledku toho proto i v případě, že by žalobkyně byla následně nucena opustit území České republiky, by napadené rozhodnutí neznamenovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Soud proto námitce žalobkyně o nutnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí nevyhověl.

Žalobkyně dále rovněž odkazovala na pochybení správních orgánů, jež mělo spočívat ve skutečnosti, že se ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, nezabývaly aktuálním vztahem mezi dcerou žalobkyně a jejím otcem. K tomu soud toliko sděluje, že s ohledem na učiněné závěry Nejvyššího správního soudu je skutečně nutné účelovost prohlášení otcovství (pozn. v citovaném rozsudku se jednalo o obdobný případ účelově uzavřeného manželství) posuzovat i v průběhu odvolacího správního řízení, nejen v řízení před prvním stupněm. Avšak Nejvyšší správní soud v takovýchto případech presumuje, že okolnosti o následné transformaci původně účelově učiněného prohlášení do skutečného vztahu (zde otce s dcerou) musí být ve správním řízení jednoznačně prokázány. V daném případě žalobkyně splnila povinnost tvrzení, nesplnila však

povinnost důkazní, již by prokázala vztah dcery žalobkyně a jejího otce. Stejně tak neprokázala, že otcovství J. G. s dcerou žalobkyně je otcovstvím biologickým. Soud proto dospěl k závěru, že postup správních orgánů byl v souladu se zákonem.

K námitce, že žalovaný poukazoval na předchozí porušení právních předpisů ze strany žalobkyně, ačkoliv se v posuzovaném případě jednalo o zcela nerelevantní skutečnost, soud konstatuje, že taktéž v tomto případě v jeho postupu neshledal žádného pochybení. Je pravdou, že žalovaný nezvolil pro své argumenty zcela vhodnou formulaci, poukazem na veřejný pořádek však toliko reagoval na žalobkyni předloženou judikaturu, nevyvozoval z jejího předchozího jednání v rozporu s cizineckými předpisy žádné závěry, jež by mohly mít vliv na konečné rozhodnutí.

Jako další důvody pochybení ze strany žalovaného, potažmo orgánu prvostupňového, uváděla žalobkyně rozpor postupu správních orgánů s ust. § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, aniž by však specifikovala, v čem mělo toto pochybení spočívat. Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobce, však nelze pokládat za řádně formulované žalobní body, které by byly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Soud v souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami především odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, (dostupném též na www.nssoud.cz) uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Žalobkyně tak byla povinna vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či rozhodnutím samotným, a rovněž byla povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, a proto se krajský soud těmito námitkami nemohl ve své rozhodovací činnosti zabývat.

Soud na základě veškerých shora uvedených skutečností proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. února 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová